తప్పు

అర్ధరాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటుతుంది. అమావాశ్య చీకటి. అక్కడక్కడా వున్న వీధి దీపాలుమాత్రం కొంచంగా వెలుగును ప్రసాదిస్తున్నాయి. కీచురాళ్ళ చప్పుడు, గోదురు కప్పలు అరిచే సవ్వడి తప్ప మరే శబ్దమూ వినిపించటల్లేదు.

ఆ కటిక చీకటిలో, ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో నడుస్తున్నది ఒకే ఒక వ్యక్తి హెడ్ కానిస్టేబుల్ నాయుడు.

టక్ టక్ మని బూట్ల చప్పుడు చేసుకుంటూ నడుస్తున్న నాయుడు, చేతిలో లాఠీని శీవిగా పట్టుకుని నడుస్తున్న నాయుడు, ఆ నిశీథంలో నీడలా కదిలిపోతున్న నాయుడు ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు పరధ్యాసగా.

నలభయి అయిదేళ్ళ వయసు నాయుడిది, ఈ నలభయి అయిదేళ్ళ వయస్సులోనూ భయం ఎరుగని జీవితం నాయుడిది. పోలీసుగా అడుగు పెట్టినప్పట్నుంచీ ఎంతమందో దొంగల్ని పట్టుకుని, అధిక శ్రమలకోర్చి గట్టిపడిన శరీరం నాయుడిది. ఒక్క లాఠీకర్రతో పదిమంది శత్రువుల్ని గడగడలాడించిన మనస్థైర్యం నాయుడిది.

అర్ధరాత్రి వరకూ ఊరంతా తిరిగి, ప్రతివీధి గాలించిగాని యింటికిపోడు నాయుడు అలా జరిగితేగాని అతనికి తృప్తిగా వుండదు. తను జీతం పుచ్చుకుంటున్నాడు. కాబట్టి ఏదో వృత్తి

ధర్మంగా తన విధి నిర్వర్తించుకోవటం నాయుడి అభిమతం కాదు. తనకు యిష్టం అని తోచింది చేయటం అతని అభిమతం.

తను సిబ్బందిలోకల్లా ఉద్యోగ ధర్మం తెలిసిన వాడు. నమ్మకస్తుడు అని పేరుపడిన వాడు నాయుడు. పోలీసు కానిస్టేబులుగా ప్రవేశించిన ఈ పాతికేళ్ళ కాలంలోను హెడ్డు కావటం తప్పితే అంతకంటే పైకి పోలేకపోయాడు. దానికి కారణం అతని ఉద్యోగ నిర్వహణా పనితనమూ ఏమాత్రం కాదు. పోతే వ్యక్తిగతంగా అనేక కారణాలు వుండవచ్చు.

నేరస్తుల్ని పట్టుకోవటంలో అతడు ప్రాణానికి భయపడకుండా ధైర్యంగా నిల్చున్న సందర్భాలు, కత్తిపోట్లుతిన్న సమయాలు, తన్ను చూసిందే శత్రువులు గడగడలాడిన పరిస్థితులూ అతని గడచిన జీవితంలో అనేకం.

నడుస్తున్నాడు నాయుడు. ఆలోచించు కుంటూ నడుస్తున్నాడు. వెలుగుతున్న దీపాల క్రిందికి వచ్చేసరికి అతని నడకలోని ఠీవి, ముఖంలోని అప్రమత్తతా అంత స్పష్టంగా కాకపోయినా అస్పష్టంగా నైనా కనిపిస్తున్నాయి. నడుస్తున్న నాయుడు హఠాత్తుగా నిలబడి పోయాడు దూరంగా గందరగోళం. కేకలూ వినిపిస్తున్నాయి. ఆ గోల వినేకాబోలు రోడ్డు కిరుప్రక్కలా ఉన్న యిళ్ళలోనూ, మేడల్లోనూ కూడా కొంచెం కొంచంగా సంచలనం ప్రారంభమైంది. నాయుడు నిలబడి తన దృష్టి అందినంతదూరం చూశాడు. దూరంగా వెలిగిన దీపాలు ఆ కాంతిలో పరిగెత్తుతున్న మనుషులూ అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారు. నాయుడిలో ఉత్సాహం పొంగి

పొర్లింది. చేతిలోని లాఠీని ఒకసారి గట్టిగా ఝాడించాడు. ఇటువంటి సమయాల్లో అతనికి వినిపించేది సాధారణంగా ఒకే కేక — "దొంగ—"

పరిగెత్తుకు ముందుకు పోదామా అనుకున్నాడు నాయుడు. గందరగోళమూ, అరుపులూ తననే సమీపిస్తున్నాయి. నాయుడు ఉత్సాహంగా నిల్చుని నిటారుగా చూశాడు. సమీపంలో అడుగుల చప్పుడు జోరుగా వినిపిస్తున్నది. నాయుడు చప్పున ఒక మూలకు ఒదిగి నిల్చున్నాడు. పరుగెత్తుతున్న అడుగుల చప్పుడు అంతవరకూ సమీపిస్తున్నది. నాయుడికి ఆ చీకటిలో పరుగెత్తుకు వస్తున్న ఒక నీడ మాత్రం కనిపించింది. సమయం చూసి మీద పడటానికి సిద్ధపడుతున్నాడు నాయుడు, వెనక అరుపులు దగ్గరగా వినిపిస్తూనే వున్నాయి. మేడలమీద వెలుగుతున్న దీపాలవల్ల వీధికూడా చాలావరకూ కాంతివంతం అవుతూంది.

"దొంగ ....దొంగ ....పట్టుకో"

తన దగ్గరగా వచ్చిన సమయం చూసి ఒక్క ఉదుటున మీదపడ్డాడు నాయుడు. ఆ వూపుకి యిద్దరూ క్రింద పడ్డారు. బలమైన నాయుడు శరీరం క్రింద ఒక మానవ శరీరం గిజ గిజ కొట్టుకుంటున్నది. నాయుడు అట్టహాసం చేస్తూ క్రిందపడి వ్యక్తిని కదలనీయకుండా ఉండేందుకు ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. "నన్నొదులు. ఎందుకు పట్టుకుంటావు?" ఒణుకు, పౌరుషం కూడుకున్న గొంతుతో క్రిందపడిన మనిషి అంటూ యింకా వదిలించుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూనే వున్నాడు.

"హుం! నిన్నేనా వదిలేది. దొంగవి." నాయుడు కదలనీయటం లేదు. ఆ మనిషి చేతిలోని మూట ప్రక్కకు ఎప్పుడో

పడిపోయింది. పరిగెత్తు కొస్తున్న జనం చాలావరకూ సమీ పించారు. ఇంకో నిమిషంలో....

"అబ్బా" అని క్రిందకు తూలాడు నాయుడు. చేతిపట్టు ఎలాగో వదిలించుకున్న దొంగ తన కత్తిని నాయుడు గుండెకే గురి చూశాడు. కాని చీకట్లో అది అతని భుజాన్ని మాత్రం గాయపరచింది. నాయుడు వెంటనే సర్దుకున్నాడు. కోపంతో బుసలు కొడ్తూ "పుండాకోర్. నన్నే" అంటూ బలంకొద్దీ వాడి దవడమీద యిష్టం వచ్చినట్లు కొట్టాడు. వాడు మళ్ళీ కదిలేందుకు కూడా సందియ్యలేదు. వాడు ఎలాగోసర్దు కొనే లోపల జనంవచ్చి మీదపడ్డారు. నాయుడు నిల్చున్నాడు రొప్పుతూ. అతని ఎడం భుజంమీద చొక్కా రక్తంతో తడిసి పోయింది. బాధతో ఆ గాయంమీద కుడిచెయ్యి పెట్టుకుని గట్టిగా హత్తుకున్నాడు.

ఆ జనంలో ఒక్కడూ నాయుడ్నిగాని, అతనికి పట్టిన అవస్థగాని చూసే స్థితిలో లేరు. వాళ్ళంతా దొంగని చిత గొట్టటంలోనూ, పోయిన సొమ్మును తీసుకుని చూసుకోవటం లోను నిమగ్నులయి పోయారు.

ఇష్టమైన వాళ్ళు నోటికొచ్చినట్లు బండబూతులు తిడు తున్నారు దొంగని. మరి కొంచం సాహసం గలవాళ్ళు శక్తి కొద్దీ అతడి మీద తమ ప్రతాపం చూపిస్తున్నారు. ఇన్ని చేస్తున్నా వాడే నోరు విప్పి 'అమ్మా' అని గాని, బూతులు తిట్టటంగాని చేయలేదు. వాడి నోట్లోంచి, ముక్కులోంచి రక్తం ప్రవాహంగా కారిపోతుంది,

నాయుడు కొంచం తేరుకున్నాడు ఈ లోపల. దొంగ వాణ్ని ఇలా బాధపెడుతున్నందుకు కష్టం కలిగింది అతనికి.

వారిద్దామని జన్నాన్ని తీసుకుని ముందుకు పోయి వాడి కెదురుగుండా నిల్చున్నాడు. అతని నోట్లోంచి ఏదోమాట బయటపడే పూర్వమే ఎవరో ఫోకస్ చేసిన టార్చిలైటు కాంతి ఇంచుమించుగా యిద్దరి ముఖం మీదా పడింది.

ఆకాస్త కాంతితో వాడి ముఖం చూసీ చూడటం తోనే తృళ్ళిపడ్డాడు. నాయుడు. అతని తలమీద పిడుగు పడ్డట్లయింది. తన వంకే తెల్లబోయి ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న వాడి చూపుల్ని తప్పించుకుని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. అతని తల తిరుగుతోంది. ఆ గడబిడ వాతావరణంలో ఒక్క నిమిషం ఉండలేక పోయాడు. భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ ఒక చేత్తో భుజాన్ని పట్టుకుని నడవ సాగాడు.

నాయుడి గుండె దడదడ కొట్టుకోసాగింది. ఏమిటి చేయుట మిప్పుడు? ఏంజరిగిపోయింది? ఈ పరిస్థితిని ఎలా తప్పించుకోవటం?

ఇంటికి చేరి తలుపు తట్టేలోపున అంతకంటే ఆలోచించు కునేందుకు అతనికి శక్తి లేక పోయింది. అతని భార్య అలివేలు వచ్చి తలుపుతీసింది. తీస్తూనే రక్తం చూసి అయ్యో అయ్యో, ఏమిటిది?" అన్నది కంగారుపడుతూ, "ఏం లేదు లేవే" అంటూ మెల్లిగా లోపలకు వచ్చి గోడకు చారగిలబడి కూలబడ్డాడు. నాయుడు.

అలివేలు కంగారుపడినా, గుండె బాదుకుని ఏడవ వలసిన పరిస్థితి ఏర్పడలేదు. కాపురంలో కాలు పెట్టినప్పట్నుంచి యిటువంటి అనుభవాలు అప్పుడప్పుడూ ఎదురవుతూనే వచ్చాయి ఆమెకు. "ముత్యాలూ, ఒసేయ్ ముత్యాలూ"

అని పిల్చింది. లోపల పడుకున్న ముత్యాలు బద్ధకంగా కళ్ళు నలుపుకుంటూ వచ్చి "ఏమిటే?" అని అడిగింది.

గోడకి జారగిలబడ్డ నాయుడు ముత్యాలు వంక జాలిగా చూశాడు. అతను ఏదో మాట్లాడబోయే లోపలే అలివేలు "చెంబుతో నీళ్ళు తీసుకురావమ్మా" ఈయనగారు ఎక్కడో కత్తి దెబ్బ తినివచ్చారు" అన్నది. ముత్యాలు కంగారుగా నీళ్ళు తేవటానికి లోపలకు వెళ్ళింది.

తన భుజం చన్నీళ్ళతో కడిగి కట్టు కట్టించుకుంటున్నంత వరకూ నాయుడు ఏమీ మాట్లాడలేక పోయాడు. అసలు విషయం ఎలా చెప్పటమో అతనికి అంతుపట్టలేదు.

బుజానికి కట్టుగట్టి ముడివేస్తూ "ఎంత దెబ్బ? ఇంతకీ ఆ వెధవ దొరికాడా? దొంగచచ్చినాడు ఎంతపని చేశాడు? వాడ్నేం చెయ్యకుండానే వూరుకున్నావా?" అనడిగింది అలివేలు.

"ఊ" అని మూలిగాడు నాయుడు, దొంగ చచ్చినోడు ఎవడో తెలిస్తే తన భార్యకి తన మీద ఈ మమకారం వుంటుందా?

ఒక మూలగా నిలబడివున్న ముత్యాలు నిద్రమత్తుతో ఆవలించింది ఒకసారి. అదిచూసి అలివేలు "నువ్వుపోయి పడుకోవే" అన్నది.

"ఇంకా రాలేదే?"

ముత్యాలన్న ఈ మాటను నాయుడి భార్య అర్థం చేసుకుని "తమ్ముడేనా? వస్తాడులే! వాడికీ మధ్య తిరగటం

బాగా అలవాటయింది'' అంది. ముత్యాలు లోపలకు పోబోయింది.

నాయుడు ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడినట్లయి పోయి ''ముత్యం. ఆగు'' అన్నాడు. అతని భార్య, ముత్యాలు ఒక్కసారి తెల్లబోయి అతనివంక చూశారు.

''నన్ను ఇంతదెబ్బ కొట్టిన వాడెవడో తెలుసా ?'' నాయుడికంఠం హీనస్వరంతో గొణిగింది. ఆడవాళ్ళు ఇద్దరూ చూడటం తప్పితే మరేం మాట్లాడ లేదు.

''ఆ దొంగ ఎవరో తెలుసా ?''

అతని ధోరణి వాళ్ళలో ఎవరికీ అర్థమయి వుండదు. నాయుడి భార్య ఏదో అడగబోయి ఆగిపోయింది.

నాయుడు మెల్లిగా మూలిగాడు. ''రాఘవులు....నీ తమ్ముడు.'' అలివేలు కుప్పగా కూలిపోయింది. ''నా తమ్ముడు రాఘవులు. దొంగా ?'' ముత్యాలు ముఖం వెలవెలబోయింది. చూస్తుండగానే క్రిందవాలిపోయి పెద్ద పెట్టున ఏడవసాగింది.

''ఏడ్చేం లాభం ? వాడిలా తయారవుతాడని కల్లో కూడా అనుకోలేదు. చెయ్యి దాటిపోయింది. అన్నాడు నాయుడు బాగా వెనక్కి వాలిపోయి. అలివేలు ముఖం కప్పుకుంది. ''అయితే....అయితే వాడ్నేం చేశావు ?'' అనడిగింది గీరకంఠంతో.

నాయుడు నిట్టూర్చాడు. ''ఏం చేస్తాను ! ఈ పాటికి స్టేషనుకు తీసుకుపోయి వుంటారు'' అన్నాడు.

రెండు నిమిషాల వరకూ ఎవరూ మాట్లాడ లేదు. తర్వాత నాయుడే ''వాడికీ పాడుబుద్ధి ఎలా పుట్టిందో అర్థం

కాలేదు. ఇన్నాళ్ళనుంచి బలాదూరు తిరుగుతూంటే ఇలాగని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.” అన్నాడు విషాదపూరితంగా.

నేలనబడి ఏడుస్తున్న ముత్యాల్ని ఓదార్చేందుకు ఎవరూ ప్రయత్నించలేదు. అకస్మాత్తుగా నాయుడుఊహించని ప్రశ్న ఎదురయింది. “వాణ్నెందుకు పట్టించావు? నా తమ్ముడి మీద నీకా మాత్రం తీపిలేక పోయిందా?” అనడిగింది చటుక్కున అలివేలు చురచుర నాయుడివంక చూస్తూ.

నాయుడు ఉలిక్కిపడ్డాడు, “అదికాదు....” అంటూ యింకేదో చెప్పబోయాడు.

“ఏదికాదు? నీ ఉద్యోగ ధర్మం అంతా మా తమ్ముడి మీదే వెలగబెట్టేవా? నీ కింతకంటే మంచిమార్గం దొరక లేదూ? బావమరిదిని వదిలేస్తే నీ న్యాయమంతా నల్ల బొగ్గులై పోతుందనుకున్నావా? అని అరిచింది అలివేలు.

“నాకు మొదట్లో తెలీదే” అందామనుకున్నాడు నాయుడు. కాని భార్య అన్న మాటలకి కోపం ముంచుకు వచ్చింది. వాడు వట్టి దొంగ వెధవయి ఊరుకున్నప్పుడు తను వాడిని వదిలిపెట్టి తప్పు చేయాల్సిన అవసరం ఏం పట్టింది? అయినా బావమరిదికదా అన్న మమకారంచేత దొంగతనాన్ని హర్షిస్తాడా?

“అవును. వాడు నీ తమ్ముడయితే ఎందుకని వొదిలి పెట్టాలి? దొంగతనం చేసింతర్వాత శిక్ష అనుభవించాల్సిందే” అన్నాడు గట్టిగా అరుస్తూ. అలివేలుకు కూడా కోపం పెల్లుబికింది. కోపంలో యింగిత జ్ఞానంకూడా మర్చిపోయింది. “వాడసలు ఎలా విరగడయిపోతాడా అనేగా యిన్నాళ్ళనుంచీ నీ యావ. అమ్మా, నాన్న చచ్చిపోయి నా దగ్గర వుంటున్నా

డనేగా నీ దుగ్ధ? ఆ పగని ఇవాళ్టికి తీర్చుకున్నావు. వాడంటే నీ కెప్పుడు మంటే" అని తన ఆవేశాన్నంతా వెళ్ళగక్కు-కుంది.

నాయుడికి తల తిరిగింది. తను రాఘవులిపైన యింత వరకూ ఎటువంటి ద్వేషం పెట్టుకోలేదు. అసలు వాడింట్లో వుంటున్నందుకు ద్వేషం పెట్టుకోవాలా, యిష్టంగా వుండా లన్నా సందేహామే రాలేదు యింతవరకూ.

"ఇంకా నీ కళ్లు చల్లబడ్డాయా? వాడప్పుడే యింటికి రావటం యిష్టం లేదుగా. వాడిమీద నేరాన్ని బాగామోపి అప్పుడే రాకుండా చెయ్యి. అలా చూస్తావేం? నీకేం అక్క-ర్లే దుగా. నీ ఉద్యోగం నీకుంటే చాలుగా.

"నోర్మూయ్" అని గదిమాడు నాయుడు.

అలివేలు పిచ్చిదైపోయింది. తల్లిదండ్రులు పోయినప్ప ట్నుంచీ తనే అన్నీఅయి పెంచిన తమ్ముడిమీది ప్రేమఇప్పుడు భర్తమీద ఆవేశంగా పరిణమించింది.

"మూసుకుంటాను. నువ్వు చేసేదంతా చూస్తూ నోర్మూసుకుని ఊరుకోవాలేం? ఇంకేం? ఇన్నాళ్ళనుంచి ఎదురు చూస్తుంటివిగా పెద్ద పదవికోసం. ఇక వస్తుందిలే మాప్రాణాల ఉసురుపోసుకుని" అని నోటికొచ్చినట్లు వదరింది.

భార్యను జుట్టుపట్టుకుయీడ్చి క్రిందపడవేసి చచ్చేటట్లు కొడదామన్నంత కోపం వచ్చింది నాయుడికి. కాని పరిస్థితికి లొంగిపోయి తన కోపాన్ని దిగమ్రింగుకుని ఊరుకున్నాడు.

ఆ రాత్రంతా ముత్యాలు క్రిందపడి అవమానంతోనూ, బాధతోనూ దుఃఖంతోనూ ఏడుస్తూనే వుంది. అలివేలుతిట్లు,

శాపనార్థాలు పెడుతూ మధ్య మధ్య తనూ ఏడుస్తూనేవుంది. నాయుడు కదలక మెదలక అలా శిలావిగ్రహంలాగా కూర్చునే వున్నాడు.

తెల్లవారింది.

నాయుడు యింట్లో ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదు ముఖం కడుక్కుని, బట్టలు వేసుకొని, ఏడయ్యేటప్పటికి డాక్టరు దగ్గరకుపోయి భుజంమీద గాయానికి డ్రెసింగు చేయించుకున్న తర్వాత, దారిలో కాఫీతాగి పోలీసుస్టేషన్‌కి పోయాడు గేటు దగ్గరే ఎదురయ్యాడు బీటు కాన్‌స్టేబుల్ నూటయిరవయ్యేడు. అతనికన్నా నాయుడు హోదాలో కొంచెం పెద్ద అయినా చనువునుబట్టి అతను మామూలుగానే మాట్లాడుతాడు.

"రాత్రి బలే కేసు పట్టావే నీ దెబ్బ చెబుతుందిలే నిజాన్ని ప్రమోషన్‌వస్తే మా మొహం చూడవుకాబోలు" అన్నాడు పరిహాసంగా.

నాయుడడిగాడు : "నేనే అని ఎవరు చెప్పారు?"

"అక్కడున్న వాళ్ళెవళ్లో చూశారంటలే. సబ్ యిన్‌స్పెక్టరు నీ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు, పోయిరా" అన్నాడతను.

నాయుడు కంఠస్వరం కొంచెం తగ్గించి "కాజేసిన మొత్తం ఎంతఏమిటి?" అని అడిగాడు.

అతను కొద్దిగా నవ్వి, నీకేమీ తెలియదేమిటి ? అప్పుడే దెబ్బతినగానే వెళ్ళిపోయినట్టున్నావు. నగానట్రా అంతాకలిపి అయిదువేలు చిల్లర వుంటుందిట. సరే వెళ్ళు లోపలికి" అంటూ బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

నాయుడు ఇన్‌స్పెక్టరు ముందుకుపోయి జరిగింది జరిగినట్లు చెప్పక తప్పలేదు. అసలు ఏవిషయమైనా దాచుకుందామని కూడా అతని ఉద్దేశం కాదు? అతను తన బావమరిదిని కూడా ఒప్పుకున్నాడు. తనకు తగిలిన కత్తి దెబ్బ రహస్యంగా ఉంచుదామని ప్రయత్నించారు గాని ఒప్పుకోక తప్పలేదు. అంతా విని ఇన్‌స్పెక్టరు "బలే వాడివి నాయుడూ" అని పొగడ్త పారేశాడు.

ఆ తర్వాత నాయుడు జైల్లోవున్న రాఘువుల్ని చూడటానికి పోయాడు. చేతనవుతే నాలుగు హితోపదేశాలు కూడా చేద్దామని అతని ఉద్దేశం. అతను వెళ్ళేటప్పటికు రాఘువులు ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. రాత్రి తగిలిన దెబ్బల ఫలితమేమో కట్టుకున్న బట్టలు అక్కడక్కడ చిరిగిపోయి, ముఖమంతా ఉబ్బరించిపోయి వుంది.

"రాఘువులూ" అని పిలిచాడు నాయుడు.

రాఘువులు తలత్రిప్పి యితని వైపు చూశాడు. నిద్ర లేకపోవటం చేతనో, లేక కోపం చేతనో కాని అతని కళ్ళు ఎర్రగా మండిపోతున్నాయి.

"ఇలా ఎందుకు చేశావు రాఘువులూ?"

"నా యిష్టం అన్నాడు రాఘువులు కోపంగా. "నా యిష్టం వచ్చినట్లు నేను, చేసుకుంటాను అడిగేందుకు నువ్వెవడివి?"

నాయుడు కొంచెంగా తెల్లబోయాడు. తనను చూసి సిగ్గుతో కుమిలి పోతాడేమో ననుకున్నాడు. పశ్చాత్తాపం అతన్ని దహించి వేస్తుందేమో అనుకున్నాడు. కాని అలా ఏమీ జరగకపోగా తనమీదే కోపం చూపిస్తున్నాడు?

అతను వెంటనే కోపం తెచ్చుకోలేదు. "ఇంతగా ఎలా మారిపోయావు రాఘవులూ ? నువ్వీ స్థితిలోకి వస్తావని కల్లో కూడా అనుకోక పోయానే" అన్నాడు.

రాఘవులు యితనివంక మింగేసేటట్లు చూచాడు. అతని కళ్ళలో క్రోధం ఉట్టి పడుతూంది. "నే నెలా మారి పోతే నీకేం? నీ పని నువ్వు చేసుకున్నావుగా. నీ చేతుల్తో నువ్వే పట్టించావుగా: ఇంక నీ ప్రాణం సుఖంగా వుందా అన్నాడు.

నాయుడికి యీ మాటలు వింటే కొంచెం అసహ్యం కలిగింది. "పడిశావు, ఇంకా పైగా దబాయిస్తావేం? నీ మూలాన నా పరువుకూడా పోయింది" అన్నాడు. కడుపు లోంచి పెల్లుబిక్కిన ఉద్వేగం అణసు కోలేక.

ఇక రాఘవులి నోటికి హద్దులేక పోయింది. "నా మూలన నలుగురిలో పరువుపోయిందిగా నేను లేకపోతే పరువు బాగా వుంటుంది కదూ" అన్నాడు నీ చేతుల్తో నువ్వు పట్టి యిచ్చావు. దీనికి తగ్గ ప్రతిఫలం నా చేతుల్లోనే అనుభని స్తావు" అంటూ బుసలు కొట్టాడు.

నాయుడు ఏదో మాట్లాడ బోయాడు.

"నా ముందు నోరెత్తొ వద్దు. నీ సంగతంతా తెలుసు నాకు. నువ్వు చేసిన పనికి బావవని వూరుకుంటా ననుకున్నావు కాబోలు. నే నెప్పటికయినా విడుదలై నా చేతుల్తో నీ పీక కసితీరా పిసికి చంపుతాను. పో! నా ముందు నుంచి వెళ్ళిపో" అని అరిచాడు రాఘవులు. నాయుడు మాటకి సందివ్వ కుండానే.

నాయుడు అక్కడో క్షణం ఉండలేక పోయాడు. గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. తన డ్యూటీ చేసుకునేందుకు పోతూ "ఇన్‌స్పెక్టరుగారికి తప్ప యింకువరికీ వీడు నా బావమరిదని యింత వరకూ తెలీదు. ఇక కొద్దిసేపట్లో అందరికీ తెలిసి పోతుంది" అనుకున్నాడు.

తన యింటికి పోవల్సిన టైము అయినా నాయుడికి పోబుద్ధి పుట్టలేదు. అయినా తప్పదు కాబట్టి బయలు దేరాడు. దారిలో యిందాక ఇన్‌స్పెక్టరు తనతో అన్న మాటని నెమరు వేసుకుని నవ్వుకున్నాడు. నీకీ దెబ్బతో ప్రమోషన్ రావచ్చు నాయుడూ!"

నాయుడిని ఇంట్లో ఎవ్వరూ తలెత్తి చూడలేదు. అతను మాట్లాడకుండా బట్టలు మార్చుకున్నాడు. పీటమీద కూర్చున్న తర్వాత అలివేలు మాట్లాడకుండా యింత వడ్డించి పోయింది. నాయుడు తలవంచుకుని అయిదు నిమిషాల్లో తినడం ముగించాడు. తర్వాత అతను లేచి వచ్చి పడక కుర్చీ దగ్గరకు పోతుంటే ముత్యాలు కనుపించింది ఒకమూల పడుకుని. నాయుడు ఏమనుకున్నాడోగాని ఆమెదగ్గరకు పోయి "ముత్యాలమ్మా" అని పిలిచాడు. ముత్యాలు అతనివంక చూడలేదు.

"అన్నం తిన్నావా ముత్యాలమ్మా?"

తల అటువైపుకు త్రిప్పుకుంది ముత్యాలు. నాయుడు హతాశుడై నిశ్శబ్దంగా పోయి పడక కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. "నిజంగా నేను తప్పు చేశానా? లేకపోతే వీళ్ళందరూ నాతో ఎందుకని మాట్లాడరు?" అనుకున్నాడు చుట్ట ముట్టించుకుంటూ.

నాయుడు ఆ సాయంత్రం. మరునాడు కూడా తన మ్యాటీమీద పోయి వచ్చాడు. ఒక్కసారి మాత్రం తిరిగి రాఘువుల్ని పలకరించటానికి ప్రయత్నించాడు. రాఘువులు యితని మాటలు వినకుండానే అక్కడినుంచి కదిలేదాకా విదిలించి కొట్టాడు. అతనికి యింటికి వద్దామన్నా భయం పుట్ట సాగింది భార్య అలిలేలు నోటిగుండా ఏ మాట వచ్చినా తన గురించేఅనృతూ వచ్చింది. నీకు హృదయం లేదు. రాక్షసుడివి" అంది ఒకరోజు.

"నిజంగానా? నేనంత క్రూరుడనా? నాకు హృదయం లేదా?" అనుకున్నాడు నాయుడు.

ఇంట్లో యిలా వుండటంవల్ల అతనికి మనశ్శాంతి దూరమైంది. తన కుటుంబములోని వాళ్లే తన శతృవులు అని తలచుకున్నప్పుడు ఆతని హృదయం ఝల్లుమనేది. ఇందరికీ తని విరోధి కావటానికి కారణం ఏమిటి? తనకు హృదయం లేక పోవటమా? తను ఘోరమైన తప్పు చేయటమా?

నాయుడికి ఎక్కడికి పోయినా, ఏం చేసినా ఒకటే ప్రశ్న ఎదురయ్యేది. తను తప్పు చేస్తున్నాడా?

ఈ ప్రశ్నకు నాయుడు మొదట్లో సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. తప్పు చేయలేదని, తన ధర్మం తను నెరవేర్చుకున్నాడని, కాని రానురాను అతనికి అనుమానం పుట్టసాగింది తను తప్పు చేశాడేమోనని.

ప్రతి క్షణం అతన్ని అనుమానం వేదించసాగింది. బయటికి వెళ్తే దహించి వేస్తున్న ఆలోచన్లు. ఇంట్లో నిత్య సమరం. ఒకటి రెండుసార్లు రాఘువుల్ని పలుకరించబోతే తనకు జరిగిన అవమానం.

"నే నెప్పుడైనా విడుదల కానియ్యి. నిన్ను పీక పిసికి చంపుతాను చూడు."

తనని చూస్తూ రాఘవులు పళ్ళు కొరుకుతూ అనే మాట అతని తలలో గిరున తిరిగేది. నిజంగా తన మీద రాఘవులు అంతగా మండిపడి పోతున్నాడా?

దాదాపు తనతో పరిచయం ఉన్నవాళ్ళందరికీ తెలిసింది రాఘవులు తన బావమరిదేనని. ఒక బిరుదుకూడా తగిలించారు. స్నేహితులు తనికి — 'పులివంటివాడు' అని. ఆ మాట విని నిర్జీవంగా నవ్వుకునేవాడు నాయుడు. "మనుషుల ప్రకృతులింత విభిన్నంగా ఎందుకుంటాయి? అందరూ ఒకే దృక్పథం మీద నడిస్తే ప్రపంచమే తల్లక్రిందు లవుతుందా?" అనుకునే వాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం యింటినుంచి బయటికి పోబో తన్నాడు నాయుడు. అలివేలు ఏమనుకున్నదో వచ్చి అతన్ని అటకాయించింది.

"ఇదిగో నిన్నే, నువ్వు మనిషివేనా?" అన్నది గట్టిగా.

"నిజమే. నేను మనిషినేనా?" అని ప్రశ్నించుకున్నాడు నాయుడు తనని తాను.

"మాట్లాడకుండా అలా గుడ్లగూబలా చూస్తావేం?" అంది అలివేలు.

"ఏం మాట్లాడను?" అనుకున్నాడు నాయుడు.

"నీకు సిగ్గులేదూ?"

నాయుడు మాట్లాడలేదు.

"నీకు పౌరుషంలేదూ?"

నాయుడు నోరు మెదపలేదు.

నాయుడు మౌనం చూసి అలివేలుకు చిర్రెత్తుకు వచ్చింది. "ఏవన్నా బదులు చెప్పవేం? మా మాటలు అంత లెక్కలేకుండా పోయాయా? అది వచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టుకోకుండా అఘోరించిపోతుంటే నీకేం పట్టలేదనుకున్నావా? అది తిండిలేక చచ్చిపోతే ఆ వుసురు ఎవరికి తగుల్తుందో తెలుసా? రేపు వాడి మీద బనాయించిన కేసును గట్టిపరచి శిక్ష ఎక్కువగా వేయిద్దామనే ఆలోచనలోనే సతమత మయిపోతున్నావా?" అంతకంతకూ ఆమె కంఠ స్వరం హెచ్చు స్థాయిని అందుకుని చివరికి ఏడుపులోకి దిగింది.

"మా అవస్థ చూస్తూ నీకు జాలి కలగదేం? మేమిద్దరం యిలా అరచి అరచి చచ్చిపోవటం నీ కిష్టమేనా? నీ దారిన నువ్వు ఇలా తిరగటం న్యాయమేనా?" అనడిగింది ఏడుస్తూ.

నాయుడు దిగ్భ్రాంతుడై నిలబడి పోయాడు.

"ఇదిగో. నీకిదే చెప్పటం. ఏమన్నా చెయ్యి. నా తమ్ముడు ఆ యినుపకడ్డీల వెనుక బ్రతకటం నేను సహించలేను. నిన్నా మొన్నా పోయి చూసొచ్చినపుడు వాడి స్థితి చూసి గుండె నీరయిపోయింది. నా తమ్ముడ్ని నాకు తెచ్చిపెట్టు. ఇక్కడుండటం నీ కంత కష్టంగావుంటే ఇక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోతాం ఏ మారుమూలో బ్రతుకుతాం"

నాయుడు చలించి పోతున్నాడు.

అలివేలు తిరిగి రెట్టించింది: "చెప్పవేం- నా తమ్ముడ్ని నాకు తీసుకరావా? నీ కళ్ళముందే మేము చచ్చిపోవాలని వుందా? ఇదిగో ఈ కత్తిపీట. దీంతో నా మెడ తెగనరుకు.

లేకపోతే నేనే నరుక్కుంటాను." అంటూ ఆమె కత్తిపీట తెచ్చి అతని కెదురుగా నిలబడ్డది. నాయుడి గుండె దడదడ లాడి పోయింది. అక్కడ ఒక క్షణం నిలబడలేకపోయాడు. గిరుక్కున తిరిగి గుమ్మం దిగి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆలోచనల్తో అతని బుర్ర తిరిగిపోతూంది. వీధి మలుపు తిరిగేటప్పటికి కాన్‌స్టేబులు ఒకడు ఎదురై సెల్యూటుచేశాడు.

"ఏమిటి?" అని అడిగాడు నాయుడు.

"ఇన్‌స్పెక్టరుగారు ఒకసారి మిమ్మల్ని పిల్చుకు రమ్మన్నారండి." నాయుడు ఆ కాన్‌స్టేబులుతో కలిసి స్టేషన్‌కి పోయాడు. ఇతను వెళ్ళేటప్పటికి ఇన్‌స్పెక్టరు ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నారు.

"ఏమిటి సార్?" అనడిగాడు నాయుడు.

"జైలు వార్డన్ అగస్మాత్తుగా సెలవుపెట్టాడు. నిన్ను టెంపరరీగా వార్డెన్‌గా నియమించాలని సూపరిండెంట్ గారు ఫోనులో చెప్పాడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టరు.

సరే నన్నాడు నాయుడు.

అతని కీ వార్త ఎక్కువ ఆశ్చర్యంకూడా కల్గించలేదు. కాని తాళం చెవుల గుత్తి అతని కందిస్తున్నప్పుడు చేతులు కంపించాయి.

నాయుడు ఆ రోజు యింటికి పోదల్చుకోలేదు. చీకటి పడేదాక అక్కడా యిక్కడా గడిపి తర్వాత హోటలుకు పోయి భోజనం చేశాడు. ఈ కొద్ది రోజుల్లోనూ అతని ముఖంలోకూడా తీవ్రమైన మార్పు వచ్చింది. ముఖం చాలావరకూ పీక్కుపోయి దవడలు కొంచెం లోపలికి పోయాయి. మనిషి కొంచెం నీరసించాడు.

నాయుడు భోజనం ముగించి చేతులు కడుక్కుంటూ అనుకున్నాడు; "రాఘవులికి శిక్ష ఏ మాత్రం తక్కువ పడేందుకు అవకాశం లేదు. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో వాడి కేసు కోర్టులోకి కూడా ప్రవేశించబోతూంది"-అని.

తర్వాత స్టేషన్‌కు వచ్చాడు. ఆకాశమంతా మేఘావృత్తమై వుంది. అప్పుడప్పుడూ బ్రహ్మాప్రళయంగా ఉరుములు ఉరుముతున్నై. దట్టంగా వ్యాపించిఉన్న చీకటిని ఒక్కొక్క క్షణంసేపు కాంతివంతంచేస్తూ మెరుపులు మెరుస్తున్నై.

నాయుడు ప్రకృతిని పరికించే స్థితిలో లేడు. ఒక్కొక్క సెల్ దగ్గరకు పోయి ఖైదీలని పలకరించి పోతున్నాడు రాఘవులున్న సెల్ దగ్గరకు పోయే టప్పటికి అతని వళ్ళు జలదరించింది. ఆ చిమ్మ చీకటిలో రాఘవులేం చేస్తున్నాడో చూడాలని ప్రయత్నించాడు. అతను వున్న కొట్లో ఏ మాత్రం అలికిడి అవటంలేదు. మెరుపు మెరచి నప్పుడు చటుక్కున చూసి "నిద్రపోతున్నాడప్పుడే" అనుకున్నాడు.

పదయ్యే టప్పటికి. బాగా గాలి రేగి గాలితో వాన కూడా పెద్దపెట్టున కురవసాగింది. స్టేషన్ చాలా వరకూ నిశ్శబ్దంగా వుంది. సెంట్రీ డ్యూటీలో వున్న పోలీసు గంటలుకొట్టి వచ్చి వానలో ఏం చెయ్యటానికీ పాలుపోక మండువాలో దుప్పటి కప్పుకుని ఒక మూల కూర్చున్నాడు.

నాయుడు వాన పడకుండా ఒక మూల నిల్చుని వున్నాడు. సెంట్రీ మూల కూచోవటం అతనికి తెలుసు. అయినా ఏమీ అనకుండా వూరుకున్నాడు. స్టేషన్‌లో ఖైదీల్తో సహా అంతా నిద్రపోతున్నట్టుగా వున్నారు.

నాయుడు వెచ్చదనానికి చుట్ట ముట్టించి గట్టిగా పీలవ సాగాడు. ఏంచేసే టట్లిప్పుడు ? పడుకుని నిద్రపోవడమేనా తన పని ?

తను బయల్దేరినప్పుడు ఇంట్లో భార్య అన్న మాటలన్నీ గుర్తుకొచ్చాయి. అంటే ఆమెఉద్దేశం వాణ్ణి....ఆరాఘవుల్ని ....విడిపించమనా ?

నాయుడు కంపించాడు, గాలి విసురుకి వాన జల్లువచ్చి మీాద పడుతున్నది. ప్రక్కకు తప్పుకుని నిల్చున్నాడు.

తను మంచివాడు కావాలి. భార్యదష్టిలో, ముత్యాలు దృష్టిలో, రాఘవుల దృష్టిలో మంచివాడు కావాలి. అంటే రాఘవుల్ని దొంగచాటుగా విడిపించాలి.

నాయుడు శరీరం గగుర్పొడిచింది. కల్లోకూడావూహిం చని ఆలోచన, తనవ్యక్తిత్వాన్నే పరిహసించే ఆలోచన ఇప్పు డెందుకు రావాలి ? తన పాతికేళ్ళ అనుభవంలో యిటువంటి పని ఒకటయినా, ఒకరిచేతయినా వేలుపెట్టి చూపించేకునే విధంగా చేశాడా? అలా చెయ్యటం తనకు చేతవునా? ఒక్క నాడయినా తప్పు చేశాడా ?

ఉలిక్కిపడ్డాడు ఒక్కసారిగా, తనుఇప్పుడు చేసిందేమిటి? రాఘవుల్ని బంధించటం అనే మాటకు అర్థమేమిటి ? భార్య తనను ప్రతి క్షణం ఏవగించుకుంటున్న దెందుకు ? తన మనసు మనసులో లేకుండా, శాంతి లేకుండా, లోపల ఏ మూలో బాధ పెకలించుకొని వస్తున్న దెందుకు ? తను తప్పు చేశాడు.

అవును, రాఘవులు తనకు కావల్సినవాడు. భార్య తమ్ముడు. అతన్ని బంధించటం క్షమించకూడని తప్పు.

ఈ తప్పుకు ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోవాలంటే ఏం చెయ్యటం? నాయుడు తనను తాను గట్టిగా ప్రశ్నించుకున్నాడు. ఎన్ని విధాల ఆలోచించినా, ఎన్ని విధాల కాదనుకున్నా ఒక్కటే జవాబు లభించింది. రాఘవుల్ని విడిపించటం అతని గుండె దడదడకొట్టుకుంది. రాఘవుల్ని విడిపించటమా? సామాన్య కార్యమా అది? తర్వాత తనేమయిపోతాడు? తన ఉద్యోగం ఏమయిపోతుంది? తన స్థితి ఏ విధంగా మారిపోతుంది?

పెళ్ళుమని వీచిన గాలికి నాయుడు నిలుచున్న గోడ దగ్గిర కిటికీ తలుపులు విడిపోయి పెద్దగా శబ్దం చేశాయి.

ఒక్క క్షణం నాయుడు తెల్లబోయి తిరిగి ఊహా ప్రపంచంలో పడ్డాడు. ఆ తర్వాత తను ఏమయినా అయిపోనీ. అదే తను చేసినతప్పుకు ప్రాయశ్చిత్తం. తన రాఘవుల్ని విడిపించి తీరాలి. కుటుంబం దృష్టిలో మంచివాడు అనిపించుకోవాలి.

నాయుడు తేరుకుని ఒకసారి నలువైపులా చూశాడు. మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూపోయి మూలనక్కి పడుకున్న సెంట్రీవద్దకుపోయి పరిశీలించాడు. అతను గాఢనిద్రపోతున్నట్లు తేలింది. నాయుడిలో యుక్తాయుక్త జ్ఞానం నశించిపోయింది. నిమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ రాఘవులున్న సెల్ వైపు నడిచాడు.

నేలమీద ప్రవహిస్తున్న నీటిలోఅతను ఎంత నెమ్మదిగా నడుస్తున్నా చప్పుడు అవుతూనే వుంది. రాఘవులున్న దగ్గిరకి పోయే కొద్ది సేపట్లోనే అతను చాలావరకూ తడిసిపోయాడు.

చీకట్లో తడుముకుంటూపోయి కటకటాల తలుపు దగ్గరకుపోయినిలిచాడు నాయుడు. రాఘవులు మెలకువగా వున్నాడేమోనని ఒక్క నిమిషం ఆగాడు. ఎటువంటి చప్పుడూ లేకపోయేటప్పటికి జేబులోంచి తాళం చెవుల గుత్తి బయటకు తీశాడు. అతని చెయ్యి అపరిమితంగా వణికిపోయింది.

"నేను తప్పు చేస్తున్నానా ?" అనుకున్నాడు. నాయుడు అటువంటి స్థితిలో కూడా యీ ప్రశ్నకి ఒక్కసారిగా నవ్వు వచ్చింది.

తప్పు — ఏది తప్పు? రాఘవుల్ని బంధించటం తప్పా? విడిపించటం తప్పా ? ఏది చేస్తే ప్రపంచం తన్ను మెచ్చుతుంది? ఏదిచేస్తే కుటుంబంతనని మెచ్చుతుంది?

తప్పుకీ, ఒప్పుకీ మధ్య తేడాని ఆలోచించే వ్యవధిలేదు నాయుడికి. చటుక్కున తాళం తీసివేశాడు.

ఎలా రాఘవులికి తెలియచెప్పటం ? అతనిని పేరుపెట్టి పిలిచే ధైర్యం తనకులేదు. ఏమీతోచక తాళాన్ని యినుప కటకటాలకివేసి గట్టిగా కొట్టాడు. రాఘవులు మేలుకున్నట్లు అనుమానం కలగ్గానే చివాలున ఒక అడుగు యివతలికివేసి గబగబ వానలో తడుస్తూ ప్రహరీగోడ దగ్గరకుపోయి నిలబడ్డాడు. రాఘవులు తప్పించుకు పారిపోతాడు. అంత వరకు నిశ్చయం. వాడు పారిపోయేముందు తను ఆపి ఒక్కసారి మనసారా క్షమాపణ చెప్పుకోవాలి. తర్వాత తను ఏమయినా అయిపోతాడు. రాఘవులూ, తన భార్యా ఒక్కసారి తనను మంచివాడు అనుకుంటే చాలు.

తన నెవరూ పరికించటంల్లేదుగదా అనుకున్నాడు నాయుడు. ఆ చీకట్లోనే చుట్టూ చూడటానికి ప్రయత్నిం

చాడు. వాన పడుతున్న చప్పుడు తప్ప యింకేం వినిపించటం లేదు.

నాయుడు వానలో తడిసిపోతూ నిల్చున్నాడు. సీటిలో ఎవరో మెల్లిగా అడుగులు వేస్తున్నట్లు అతనికి అస్పష్టంగా వినిపించింది. తనను తాను సంభాళించుకుని జాగ్రత్తగా విన సాగాడు. అడుగుల చప్పుడు అంతకంతకూ సమీపించసాగింది.

నాయుడు ఆ చీకట్లో నడుస్తున్న వ్యక్తిని చూడటానికి ప్రయత్నం చేశాడు.

ఒక మానవ శరీరం అతన్ని యించు మించు రాసు కుంటూపోయి ప్రహారీగోడ ఎక్కటానికి ప్రయత్నిస్తున్నది. నాయుడు తడుముకుంటూపోయి ఆ వ్యక్తి భుజంమీాద చెయ్యి వేశాడు. ఆ వ్యక్తి తృళ్ళిపడి యిటువైపు తిరిగి వటుగా తోచింది నాయుడికి.

అదే సమయానికి కళ్ళు మిరుమిట్లూ కొల్పుతూ పెద్ద మెరుపొకటి మెరిసింది నాయుడికి. ఆ వ్యక్తి ముఖం బాగా కనిపించింది.

"రాఘవులూ" అన్నాడు వణుకుతున్న గొంతుతో.

"నువ్వేనా? నువ్వా? నన్ను మళ్ళీ పట్టుకుందామని వచ్చావా? తిరిగి నన్ను పట్టుకుందామనే!" రాఘవులు కశి నంగా పలుకుతూ నాయుడి కంఠంమీాద చెయ్యివేసి బలంకొద్దీ నొక్కివేయసాగాడు.

నాయుడికి శరీరమంతా మగత క్రమ్మేసింది. "అది కాదు" అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు

"నన్ను....నన్ను యిట్లా చేసినందుకు నిన్నేం చేస్తానో చూడు...." రాఘవులి యినుప హస్తాలు అతడి కంఠాన్ని నలిపి వేస్తున్నాయి.

నాయుడిలో చలనం లేదు. నిర్ఘాంతపోయినట్లుగా, నిశ్చేష్టితంగా వుండిపోయాడు. అతడికళ్ళు వెంబడి నీళ్ళు కారుతూ పైనుండి పడుతున్న వర్షపు నీటితో కలిసిపోతు న్నాయి. శరీరంలోని నరాలన్నీ జివ్వుమని లాగుతున్నాయి. ఈ రక్తం కొట్టుకు చస్తోందీ. రాఘవులు, వర్షం, ప్రపంచం.... ఎక్కడో....ఏమిటోగా వున్నాయి. ఒక్క మాట చెప్పాలని తాపత్రయపడుతున్నాడు. "నేను....నేను....దప్ప" లాభంలేక పోయింది. పెదాలమధ్యనుంచి ఓ రక్తపు బిందువు బలవం తంగా వెలుపలికి వచ్చింది. చివరకు స్మృతి తప్పిపోయాడు.

రాఘవులు తన చేతిలోని శరీరంలోని మార్పు గమ నించాడు. "చావు" అని ఒక్కతోపు తోశాడు. వర్షపు నేల మీద దభీమని క్రింద పడిపోయింది నాయుడి కళేబరం.

రాఘవులు గోడఎక్కి అవతలికి దూకి ఆ చీకట్లో కలిసి పోయాడు. తెల్లవారే వరకూ నాయుడి శరీరం అట్లాగే నీటిలో పడివుంది. అతని నోట్లోంచి వెలువడ్డ నెత్తురు చుక్క నీటిలో ఎప్పుడో కలిసిపోయింది.

—o—